

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η Αννούλα του Sydney

Ο Τζακ Χιούστον-ο βρετανός βιομήχανος του Σύδνεϋ, αλλά βασικά ο άνθρωπος των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών-που φιλοξενούσε τον Γερμανό πρώην ναζί Μαξιμίλιαν Κρουζ και την κόρη του Άννα, στο διώροφο αρχοντικό του, ανυπομονούσε να δει τους πίνακες που είχε στην κατοχή του, ο φιλοξενούμενος του.

Αυτήν την πληροφορία του έδωσαν οι συμπατριώτες του, όταν του ζήτησαν να δεχθεί για ένα μικρό χρονικό διάστημα σπίτι του, ένα Γερμανό ναζί και την κόρη του.

Ούτε οι ίδιοι είχαν δει τους πίνακες. Είχαν πάρει την εντολή από τους ανωτέρους τους στο Λονδίνο ότι:

«Ο ξένος μεταφέρει πάνω του πολύ σημαντικούς ζωγραφικούς πίνακες, των οποίων δεν έχει εκτιμηθεί η αξία. Θα πρέπει να περάσουν στα χέρια μας».

Αυτά απλώς του μετέφεραν για αυτό και δέχθηκε να τους φιλοξενήσει.

Το μόνο που ρώτησε ήταν: «για πόσο χρονικό διάστημα θα τους κρατούσε σπίτι του».

Η απάντηση που πήρε ήταν ότι: «Μόλις αποκτήσει ο ίδιος τους πίνακες και εκτιμηθεί η αξία τους, να πληροφορήσει το αρμόδιο πρόσωπο στο οποίο λογοδοτεί, και που μόνο αυτός γνώριζε».

Πρόσθεσαν πάντως ότι: «Ο χρόνος της φιλοξενίας δεν θα διαρκέσει για πολύ. Θα διακοπεί μόλις αποκτηθούν οι πίνακες».

Αυτό τον καθησύχασε, διότι δεν είχε καμμία πρόθεση να φιλοξενεί στο σπίτι του, έναν ναζί εγκληματία πολέμου.

Όμως εκείνο που τον μεθούσε, ήταν ότι θα αποκτούσε σπάνιους ζωγραφικούς πίνακες της Αναγέννησης.

.....

Περίμενε μερικές μέρες και προσπαθούσε στο διάστημα αυτό να είναι φιλικός με τους ξένους του, σε μια προσπάθεια να τον εμπιστευτούν και να του φανερώσουν «τον θησαυρό», που κουβαλούσαν μαζί τους.

Αυτό όμως που του φάνηκε παράξενο, ήταν το γεγονός ότι δεν μπορούσε να υποθέσει που έκρυβε ο Γερμανός τους καμβάδες με τους πίνακες.

Έβαλε το υπηρετικό προσωπικό να ψάξει παντού. Δεν βρέθηκε τίποτε. Μια μέρα κατόρθωσε ο ίδιος να μπει στα δωμάτια τους, όταν έπεισε κάποια υπάλληλό του, να τους πάρει και τους δύο με το αυτοκίνητο για να δουν τα αξιοθέατα του Σύδνεϋ. Τόσο ο πατέρας όσο και η κόρη δεν κρατούσαν ποτέ κάτι που να δημιουργήσει υπόνοιες. Ήταν πάντα με άδεια χέρια όταν κατέβαιναν από τα δωμάτια τους.

«Που άραγε να έκρυβε ο μυστηριώδης άγνωστος τους πίνακες» τον κατάτρωγε η περιέργεια.

Δεν ήθελε όμως να επικοινωνήσει με τον σύνδεσμο του στο Σύδνεϋ. Είχε πάρει την διαβεβαίωση ότι πράγματι ο ξένος, μεταφέρει μαζί του πίνακες μεγάλης αξίας.

.....

Στον Μαξιμίλιαν Κρουζ, αναφέρθηκε από τους βρετανούς πράκτορες που τον παράλαβαν από το λιμάνι ότι: «Όταν νιώθει έτοιμος να αποκαλύψει στον οικοδεσπότη του τους πίνακες, και πως θα

εύρισκε πολλή καλή τιμή».

Πέρασαν μερικές μέρες από την άφιξή τους στο Σύδνεϋ.

Ένα πρωί, πριν κατεβούν στην τραπεζαρία, ο Μαξιμίλιαν Κρουζ είπε στην κόρη του:

-Άννα κοριτσάκι μου αποφάσισα να παρουσιάσω στον κύριο Τζακ Χιούστον τους πίνακες.

Η Άννα πήρε ένα βαθύ αναστεναγμό, χαμογέλασε και είπε:

- Επιτέλους καλέ μου μπαμπά. Κουράστηκα όλο αυτό το διάστημα να είμαι ζωσμένη με εκείνη την παράξενη πλατεία ζώνη που φορούσα μέσα μου. Φαίνομαι παχιά και ένιωθα απαίσια.

Αμέσως έτρεξε στην κάμαρή της, κλείδωσε την πόρτα και άρχισε να βγάζει ένα-ένα όλα της ρούχα. Πήγε στο μπάνιο και κοιτάχτηκε στον μεγάλο καθρέφτη, και άρχισε να ξεκολλά από πάνω της, το σκληρό ύφασμα που είχε τυλιγμένο στο νεανικό κορμάκι της.

Όταν το απαλλάχθηκε, έβγαλε ένα βαθύ αναστεναγμό ανακούφισης και άρχισε να διπλώνει την παράξενη εκείνη, από χοντρό ύφασμα, ζώνη που είχε τυλιγμένη για μέρες πάνω της. Στην συνέχεια άνοιξε την βαλίτσα της, και έψαξε για καθαρά ρούχα.

«Έχω τόσο λίγα, είπε από μέσα της. Στο σπίτι μας στο Βερολίνο είχα πολλά που δεν χώραγαν στις δύο μεγάλες ντουλάπες της κρεβατοκάμαρά μου. Άραγε θα μπορέσω στο Σύδνεϋ να αποκτήσω τόσα ρούχα όσα είχα στο Βερολίνο;»

Όταν άλλαξε πήγε στην κάμαρη του πατέρα της και του παρέδωσε τυλιγμένο το χονδρό εκείνο ύφασμα που την έπνιγε τόσες μέρες.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ το πήρε και πλησιάζοντας πιο κοντά την Άννα την φίλησε στο μέτωπο λέγοντας σιγά στα Γερμανικά:

-Ευχαριστώ κοριτσάκι μου. Με βοήθησες τόσο πολύ όλες αυτές τις μέρες στην Αυστραλία, κουβαλώντας όλο αυτό το βάρος.

-Δεν ήταν και τόσο εύκολο μπαμπά, απάντησε η Άννα και βγήκε έξω στην μεγάλη κοινή τους βεράντα και ανάπνευσε δυνατά καθαρό αέρα. Ένωθε ξανά τόσο ανάλαφρη, όπως εκείνες τις ξένοιαστες μέρες στο Βερολίνο.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ την πλησίασε και της είπε σιγά και πάλι στα Γερμανικά:

-Μείνε εδώ για λίγο κοριτσάκι μου. Εγώ θα χρειασθεί να κατέβω να δω τον κύριο Χιούστον.

Η Άννα δεν μίλησε. Γύρισε τον κοίταξε, του χαμογέλασε, και του είπε:

- Και εγώ θα κάνω ένα ζεστό μπάνιο μπαμπά.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ κρατώντας πάντα το χονδρό ύφασμα πήγε προς την έξοδο της κρεβατοκάμαράς του, άνοιξε την πόρτα και προχώρησε κάτω στις σκάλες προς την τραπεζαρία όπου ως συνήθως εύρισκε τον Τζακ Χιούστον να πίνει το τσάι του.

-Η κόρη μου θα έρθει αργότερα για πρωινό του του είπε και πρόσθεσε: είναι ευκαιρία να βρεθούμε οι δύο μας να μιλήσουμε, πρόσθεσε.

Ο Τζακ Χιούστον στο άκουσμα ότι ο Γερμανός θέλει να του μιλήσει ιδιαίτερα και βλέποντας τον να κρατεί ένα παράξενο ρούχο, σπκώθηκε αμέσως λέγοντας:

-Ευχαρίστως κύριε Μαξιμίλιαν πάμε στο γραφείο

μου εκεί δεν θα μας ενοχλήσει κανείς.

.....

Μόλις μπήκαν στο μεγάλο γραφείο του Τζακ Χιούστον ο τελευταίος έκλεισε την πόρτα πίσω του λέγοντας στον Μαξιμίλιαν:

-Καθήστε.

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ αντίθετα έμεινε όρθιος. Στάθηκε μπροστά στο γραφείο του οικοδεσπότη του και χωρίς να πει λέξη, άρχισε να ξετυλίγει το παράξενο δέμα που κρατούσε.

Εκπληκτος ο Τζακ Χιούστον είδε να παρουσιάζονται πάνω στο γραφείο του μικροί καμβάδες με σχέδια και χρώματα που τον μαγνύζαν. Το έμπειρο μάτι του συλλέκτη αντιλήφθηκε αμέσως πως είχε μπροστά του ένα πραγματικό θησαυρό. Ήταν βέβαιος πως επρόκειτο για σπάνιας αξίας έργα μεγάλων ζωγράφων της Αναγέννησης. Όμως ήταν αυθεντικά; Μήπως και ήταν αντίγραφα;

Πλησίασε το γραφείο και με το χέρι του άγγιξε ελαφρά τον καμβά του πρώτου πίνακα που βρισκόταν κοντά του. Ένωσε μια τρεμούλα. Το ένστικτό του δεν τον ξεγελούσε. Ήταν αυθεντικοί οι πίνακες.

Συγκρατήθηκε και δεν έδειξε κανένα αίσθημα μπροστά στον Μαξιμίλιαν.

- Που τους βρήκατε; Του είπε με σοβαρό και αδιάφορο ύφος.

Ο άλλος τον κοίταξε και προσπάθησε να είναι πιστικός χωρίς να τα καταφέρει. Έδειχνε μεγάλη νευρικότητα.

- Είναι από την προσωπική μου συλλογή κύριε Χιούστον. Οικογενειακά κειμήλια. Δεν μπορούσα να τα αποχωρισθώ. Τα πήρα μαζί μου.

Ο Τζακ Χιούστον δεν μίλησε. Έβαλε το δάχτυλό του στην άκρη του καμβά και σε άλλο πίνακα και ένωσε την ίδια ανατριχίλα. Όμως δεν το έδειξε.

-Θα πρέπει να βρούμε ειδικούς να τους εκτιμήσουν, είπε με σοβαρό ύφος στον Μαξιμίλιαν Κρουζ, χωρίς να τον κοιτάξει.

Συμφωνώ απάντησε ο άλλος και πρόσθεσε:

Έχετε ειδικούς εκτιμητές ζωγραφικών πινάκων που εμπιστεύεστε;

-Ναι απάντησε ο Χιούστον. Είναι και φίλοι μου. Τους εμπιστεύομαι.

(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)